

DIARI DE SESSIONS DEL **PLE** DEL PARLAMENT DE LES ILLES BALEARS

DLPM 770-1987

Fq.Con.núm. 33/27

VI legislatura

Any 2003

Núm. 8/fascicle 1

Presidència
del Molt Honorable Sr. Pere Rotger i Llabrés

Sessió celebrada els dies 7, 8 i 9 d'octubre del 2003

Lloc de celebració: Seu del Parlament

SUMARI

Debat sobre l'orientació política general del Govern de les Illes Balears.

206

Debat sobre l'orientació política general del Govern de les Illes Balears.

EL SR. PRESIDENT:

Senyores i senyors diputats, començam el debat sobre l'orientació política general del Govern. Té la paraula el Molt Honorable Senyor President de les Illes Balears.

EL SR. PRESIDENT DEL GOVERN (Jaume Matas i Palou):

Senyor President, senyores i senyors diputats.

Abans d'entrar en matèria, no puc menys que mostrar la meua sorpresa, natural, pel fet que es dugui a terme aquest debat aquí i ara, en aquest precís moment processal d'un govern que encara no fa ni cent dies, pràcticament, que és al poder; i naturalment la meua sorpresa no és gratuïta ni interessada, senzillament me demana quina és i quina ha de ser la naturalesa d'un debat que, lògicament, està prescrit reglamentàriament i que, en teoria, ha de versar sobre l'estat de l'autonomia en funció, se suposa, de l'acció de govern. I com que aquesta acció de govern, per raons òbvies de temps, gairebé no s'ha pogut mostrar, sembla que és lògic, que el pertinent i raonable seria parlar i debatre de l'estat de l'autonomia real, de l'estat de l'autonomia aquí i ara, de l'autonomia que hem rebut, de l'única autonomia que en realitat podem parlar, la que el 25 de maig les urnes i vostès, senyors de l'oposició, ens vareu entregar.

Però no transitaré per aquest camí, naturalment llevat que vostès ho vulguin o m'hi obliguin, i no aniré per aquest camí perquè, en definitiva, desembocaríem inevitablement en un ajustament de comptes que, per altra banda, ja s'ha produït i s'ha sentenciat; el 25 de maig, les eleccions, totes les eleccions sempre escenifiquen un ajustament de comptes que l'electorat sentencia. Manca, per tant, de sentit, idò, insistesc, llevat que vostès vulguin el contrari, que repetim, campanya electoral i anàlisi programàtica.

Però també hi ha raons molt més profundes que desaconsellen aquest plantejament discursiu, els possibles futurs històrics: què hauria passat si en lloc de fer això s'hagués fet allò altre? Mirar cap endarrera, sobretot quan es mira cap endarrera amb ira, o tirar pedres cap al passat, manca de sentit i, sobretot, ni canvia aquest passat ni tampoc en resol les conseqüències, ni ens farà possible reconstruir-lo amb els nostres desitjos.

Per altra part, el meu tarannà personal m'impulsa sempre a mirar cap endavant, a part que no tenc cap vocació d'exercir d'oposició de l'oposició. I tampoc no tenc temps, no tenim temps, des del Govern, en aquests moments d'entretenir-nos amb aquests quefers quan tants i tants afanyos ens esperen i ens ocupen.

De què hem de debatre, idò? De què hem de debatre si qui ha de fixar el camp de joc i els termes del debat renuncia a parlar d'un estat de l'autonomia que, en definitiva, és passat, caminant cap al present, però, fet i fet, passat?

Pens que és pertinent, oportú i sobretot positiu delimitar el camp de joc i el debat a l'estat de l'autonomia, sí, però a l'estat de l'autonomia d'aquests encara no conclosos cent dies. Perquè, encara que això suposés renunciar a la vista d'àguila sobre un ampli espai i temps, té almanco l'avantatge de ser un debat sobre certes es insinuades o en evolució, però certes, que és el que suposés que vol la ciutadania d'aquesta cambra, que es discuteixin certes es, polítiques, en definitiva, que satisfem les seves expectatives, que solucionem els seus problemes i alimentem la seva esperança.

Anem-hi, anem, idò, a això.

L'atterratge. Quan es guanyen unes eleccions el nou president del Govern arriba al Consolat de la Mar sempre ben armat, ben armat amb un programa electoral que resumeix el seu programa de govern, sap el que vol fer i sap el que ha de fer; ho ha meditat, ho ha mesurat durant molt de temps, ho ha consultat al seu partit, ho ha debatut amb experts i ho ha sotmès, ni més ni manco, que al judici de l'electorat, només falta passar de la teoria a la pràctica, de la potència a l'acte.

No voldria, senyores i senyors de l'oposició, que vessin en les meves paraules arrogàncies o judicis de valor, però el Partit Popular ha accedit al poder amb un avantatge que vostès no tenien fa quatre anys, vostès varen haver de negociar, d'una manera dúctil, amb altres forces polítiques, definir parcel·les de poder, dissenyar funcions, establir equilibris i renunciar a principis i punts programàtics. La contrapartida, no obstant això, a aquesta capacitat negociadora i pactista tenia un preu, i el preu que sempre s'ha de pagar en aquestes situacions és la pèrdua d'un temps preciós, la reelaboració d'un programa que sigui vàlid per a tots els integrants d'aquest gran pacte o d'aquest acord i, naturalment, la pèrdua de temps per poder ajustar una majoria de partits dissemblants.

El nostre avantatge ha radicat, essencialment, en el fet que els vots a les urnes, el resultat electoral, ens ha permès posar-nos en marxa immediatament, l'endemà de la presa de possessió del Govern i no haver de reelaborar programes ni objectius; perquè aquests programes i aquests objectius -parafrasejant Lope- amb menys de 24 hores passaren de les urnes al teatre, al teatre de l'acció política. Per això, avui, en aquesta cambra, podem debatre sobre un estat de l'autonomia que amb menys de cent dies no és l'estat de l'autonomia que vàrem rebre, sinó un estat de l'autonomia que ja ha canviat en molts d'aspectes i que ha posat els pilars dels canvis que han de venir. No és que vulguem ser més llests que vostès, senzillament, el nostre punt de partida ha estat distint i aquest punt de partida és el que ens ha permès posar-nos a fer feina tot d'una i complir, sense renúncies ni negociacions, els compromisos electorals que hem adquirit amb els ciutadans.

Els eixos de l'acció. I ens hem posat a fer feina, no diré que a un ritme frenètic, però sí accelerat. La situació de les Balears havia entrat, pels motius que fossin, i els deixarem de banda, en una dinàmica preocupant que exigia un cop de timó que variàs un rumb més que problemàtic; estàvem instal·lats en una depressió o, per ser més exactes, probablement en diverses depressions. Una d'aquestes depressions era i és objectiva,

econòmicament quantificable i mesurable en termes d'ocupació, de producte interior brut, de consum i d'altres índexs mesuradors de la bona o mala salut de l'economia.

Però al meu parer no era aquesta la depressió més greu i la més preocupant, tot i que ho era, el que sí és molt seriós, la que sí era molt seriosa era la depressió en la qual s'estaven instal·lant els ciutadans i, molt especialment, els sectors més dinàmics de la nostra societat. Contra l'adversitat i els mals resultats econòmics es pot lluitar sempre que es mantengui l'esperit de lluita i la capacitat de reaccionar davant els vents desfavorables; però quan la depressió està instal·lada en la mateixa medul·la del cos social, que és el que en definitiva protagonitza el desenvolupament i social, aleshores ja no valen excuses tipus conjuntura internacional, guerra d'Iraq o el mal moment econòmic dels nostres clients, perquè el mal ja no és essencialment allà, sinó el mal és en els ciutadans que l'han de superar.

I jo no sé a vostès, senyores i senyors diputats, però a nosaltres el que més ens preocupava en aquests darrers temps no era que venguessin menys turistes o que la construcció tengués anunciada una data fixa d'aturada o que el producte interior brut hagués passat de ser el més dinàmic d'Espanya a ocupar els darrers llocs en el rànquing de l'increment, tot això, per suposat que era preocupant; però el que més ens inquietava sobre manera era quan els termòmetres periòdics, que mesuraven el grau d'optimisme empresarial i d'esperança en el futur, ens indicaven reiteradament que els empresaris de les Illes Balears havien passat de ser els més optimistes d'Espanya a ser els més pessimistes, només superats per l'empresariat del País Basc. I es confirmaven les nostres inquietuds quan la realitat confirmava el pronòstic i es deixaven d'invertir aquí els excedents empresarials i els projectes emigraven cap a altres llocs.

Però que els doblers fugin no és el més greu, els doblers van i venen; però un projecte empresarial que fuig és irrecuperable. Un empresari deprimat i sense confiança en el futur és una catàstrofe per a la societat. Una persona sense feina i sense perspectives de tenir-ne és un drama personal i social.

Per això, la primera, la més urgent i la més important política del nou govern que sorgís de les urnes no era, curiosament, la d'anunciar inversions, prometre meravelles i definir projectes, no, el que era primer, més urgent i més important era d'ordre moral; s'havia de rompre el cercle viciós de la depressió, s'havia de recuperar la confiança, s'havia de tornar la il·lusió a la nostra societat.

I això només es podia fer d'una manera, predicant amb l'exemple de la feina; definint amb claredat els objectius i transmetent a la societat aquesta seguretat que es produeix quan es comprova que els compromisos adquirits s'acompleixen i que els discursos programàtics de la campanya electoral es materialitzen i prenen cos. Era molt important transmetre aquesta serietat a la ciutadania, aquesta serietat que els objectius inclosos a la campanya electoral, els que ells han votat, els que han triat, no eren un brindis al sol per guanyar

vots, sinó compromisos derivats, sobretot, de profundes conviccions ideològiques.

I aixecar ponts i recuperar diàlegs. Ja sé que alguns distingits membres de l'oposició parlen d'infeudació o de submissió als hotelers, als empresaris, en general, i supòs que també a la trilateral, al president Busch o als savis de Sion; però siguem seriosos, senyores i senyors, afortunadament, les societats demoliberals no són ni unívokes ni unidimensionals ni d'estructura jeràrquica militar, sinó que són plurals, amb un poder policèntric, amb un sistema d'interaccions i d'equilibris que defineixen el que és una societat moderna. Ningú comanda totalment a una societat, ni de fet ni de dret, ni el president de la comunitat ni el seu govern, i és bo que ningú comandi totalment, siguin poders econòmics, siguin poders multimèdia, siguin poders polítics, siguin poders sindicals o tot aquest conjunt de micropoders, que són una característica típica de les nostres societats.

I aquesta descripció no és fruit d'un moment d'èxtasi sociològic o de teoria de les organitzacions o de dinàmica social, sinó que és un reflex real que explica una cosa en la qual he insistit reiteradament en aquests temps, l'imprescindible d'aquests espais públics d'interrelació on conflueixen, debaten i s'interaccionen el que és públic i el que és privat. I aquest espai d'interrelació és el que, amb menys de cent dies, s'ha restablert d'una manera espectacular, amb resultats també espectaculars que ens parlen a la societat, al carrer, de què el clima és un altre, l'esperança ha tornat aparèixer a l'horitzó, etcètera.

I això ha passat no perquè tinguem especials dots taumatúrgiques, sinó perquè hem fet una cosa tan senzilla com acudir als punts neuràlgics per parlar; una cosa tan elemental com practicar una política de gestos allà on s'havien de fer, i una cosa tan sensata com escoltar el que pensa la societat. Hem recuperat, amb una paraula, aquests espais d'interrelació i, a la vegada, el diàleg amb la societat. Era la primera passa per enfrontar-nos a una insinuant depressió col·lectiva i pens, sincerament, que en aquests cent dies el canvi en aquestes expectatives, en aquest clima, ha estat radical.

Ocupació i economia productiva. Aquest canvi de clima, aquesta inversió de tendències depressives i pessimistes no eren disquisicions dialèctiques o venda de fum ideològic, era la primera passa urgent i *conditio sine qua non* per recuperar una economia productiva que se'ns escapava de les mans, i la primera conseqüència de la qual era la caiguda de l'ocupació en uns termes desconeguts en aquesta terra i en els sectors tradicionalment més productius de la nostra economia.

Però vull fer especial esment al nostre teixit empresarial, a la petita i a la mitjana empresa, a la indústria, a la nostra important indústria, al comerç, a l'aposta per les tecnologies com a elements fonamentals per a la creació d'aquesta riquesa i del nostre teixit social. Aquests sectors són, ho han de ser i seran estratègics dins les nostres polítiques.

Com també ho han de ser totes les polítiques d'ocupació i de formació que volem dur endavant, des d'un clima de diàleg, de consens amb els agents socials i econòmics.

Per això, l'ocupació va ser l'eix central de la campanya electoral del Partit Popular i el que probablement va atreure, diguem-li vot transversal, que fa que tots els segments sociològics d'una societat comparteixin una mateixa preocupació, en aquest cas la preocupació per la feina. Com és lògic, en una formació política que, com el Partit Popular, pensa en la centralitat de la persona humana, com a subjecte d'acció política i econòmica, era inevitable i era coherent posar un accent especial insistent en aquesta recuperació de l'economia productiva, al servei d'aquest bé de la persona, que és la feina.

I sé que tot un dels punts que constitueix l'eix fonamental del programa d'oposició que han dissenyat per a aquesta legislatura, el descrèdit d'una política econòmica dinàmica per les conseqüències que produeix. Dit amb paraules molt més crues, aquest govern, amb la seva boja aposta per la recuperació es carregarà el medi ambient, omplirà de ciment les illes i ens ficarà en una frenètica espiral de desenvolupament, de conseqüències nefastes. Això és el que vostès, senyors de l'oposició, amb respecte, i les seves terminals multimèdia repeteixen i transmeten un dia sí i l'altre també al llarg d'aquests quasi cent dies de govern del Partit Popular.

I en podem parlar, en vull parlar. I en podem parlar no per raons de dialèctica partidista o d'enfrontament polític, sinó perquè darrera aquesta crítica i darrera aquesta caricatura resideix la qüestió més important i més profunda d'aquesta comunitat autònoma: quin ha de ser el model de desenvolupament d'aquestes illes.

I és evident que aquí s'enfronten dues concepcions irreconciliables o, com a mínim, de difícil conciliació. Vostès, durant quatre anys, ho han sacrificat tot, i quan dic tot, vull dir exactament tot el que és teòricament mediambiental; feina, economia, infraestructures, tot. Amb la inseguretat jurídica provoquen la construcció desmesurada i sense control, però amb lletra de venciment, i ara és quan en pagarem el preu, i prescindeixen dels seus efectes sobre el conjunt de les petites i mitjanes empreses i sobre la feina. Acudeixen als mercats turístics per advertir-los que ens sobren un parell de milions de turistes i que aquest excés de visitants repercuteix sobre la qualitat de vida de les illes, sobre el medi ambient i sobre els serveis públics essencials. Es neguen a executar un pla de carreteres, finançat per l'Estat, i un pla de dessaladores, perquè entenen que són mediambientalment nocius. És a dir, si observam la línia argumental que enllaça els tres grans eixos productius de les Balears -turisme, construcció i infraestructures-, veurem com el principi mediambiental ho presideix tot, teòricament, i d'una manera quasi asfixiant.

Ho presideix, i mai més ben dit, fa depredació de tot, feina, economia, habitatge, seguretat viària, accidents, comunicacions, energia, aigua, turisme, drets de propietat, tot. És, evidentment, una opció que vostès, emparats legítimament per la majoria de la representació parlamentària, posaren en marxa durant quatre anys.

I és aquesta concepció del món, aquesta unidimensionalitat teòricament mediambiental i la seva conseqüència una sorprenent i radical insensibilitat social, el que les umes del 25 de maig, des del meu punt de vista, deslegitimen de manera contundent i ostentosa. I la deslegitimen no només perquè fracassa i la ciutadania en sofreix les conseqüències, sinó perquè sorgeix, en solitari també, una altra alternativa política que no només crítica les conseqüències negatives d'aquesta unidimensionalitat política, sinó que qüestiona i desmunta el mateix concepte de medi ambient, en el qual vostès basaran tota la seva acció de govern. I no se n'adonen del radicalisme d'aquesta qüestió i fins a quin punt es dirigeix a la mateixa línia de flotació de les seves idees i creences.

D'entrada, el nou govern inverteix l'habitual relació del binomi home-medi ambient, la primera de les ecologies és la de l'home; i l'ecologia de l'home no és una abstracció, sinó que són realitats concretes que s'anomenen: dret a la feina, dret a l'habitatge, dret a no morir a la carretera, dret a tenir aigua potable, etcètera. I el gran repte i la gran tasca d'aquest govern, del nostre govern, és demostrar que el nou sistema d'equilibris ecològics, al voltant de la figura central de la persona humana, no només no atempta contra la naturalesa sinó que la preserva més i millor.

I és que ens negam a entrar a plantejament maniqueus del tipus ecologisme radical o depredació del territori; parcs naturals o extinció de la fauna i flora insulars; aturada de la construcció o muralla de ciment a les nostres costes. Aquest maniqueisme reduccionista i simplificador, amb el qual se'ns obsequia gairebé no hem assumit el poder, podrà formar part d'una estratègia de desgast polític, podrà formar part d'una estratègia política en general, però evidentment tenc els meus dubtes sobre la seva decència i eficàcia. I és que en el fons revela una espècie de nihilisme irresponsable en el qual no a tot prescindeix completament de les conseqüències que provoca, la qual cosa és d'una inadmissibilitat política i moral absoluta. Es pot gaudir veient botar un ferreret, naturalment, però si es té feina i si es pot adquirir un habitatge per viure-hi; el contrari és un cruel sarcasme.

Però hi ha més coses, aquí, en els àmbits polítics, hi ha una voluntat, que no és casual, per suposat, d'establir-se per als clixés de dreta depredadora *versus* esquerra conservadora. És el que diu probablement el catecisme d'aquell que és ben d'esquerres, a l'estil d'aquell inefable manual de pedagogia marxista que va escriure la no menys inefable Marta Honecker, una obra mestre de propaganda. Però passa, senzillament, que aquests estereotips no només no són ver, sinó que són tot el contrari, i s'ha de desmuntar aquesta superxeria d'una vegada per totes, amb tenacitat, amb rigor i sobretot amb dades.

I jo els vull estalviar la descripció del que ha passat en matèries urbanístiques i mediambientals en els països del socialisme real, que tant admiraren en el passat alguns dirigents d'aquesta cambra. De què s'està parlant quan es dona per fet que aquest govern depredarà el medi ambient, quan no només la praxis coneguda, feridora, escandalosa de l'esquerra, mostra on és a les Illes Balears, on hi ha exactament el pitjor i més depredador dels urbanismes, sinó, a més, que les lleis

ordenadores que tenim, les úniques, han sorgit exclusivament de governs del Partit Popular?

Els fets. Partint d'aquests pilars inspiradors de la política del govern, quin és l'estat de l'autonomia? Què ha passat en aquests tres mesos d'estiu que no han estat, efectivament, d'un *dolce fare niente* de vacances? I el que ha passat són moltes coses només amb tres mesos.

Comencem amb el tema de les llibertats que en el nostre programa electoral girava, essencialment, al voltant de dos fets: el bilingüisme, com a realitat sociològica de les Illes Balears, que havia de tenir un reflex en els usos administratius; i la lliure elecció de centre escolar per part dels pares.

El bilingüisme, la seva acceptació i pràctica administrativa, ha començat de manera seriosa alliberant el cos social d'una pressió lingüística que començava a ser asfixiant. Aquí, de la mateixa manera que en nom del medi ambient se justificava tot, també en nom de la llengua es podia atemptar contra les llibertats, imposar usos i formes contra vent i marea. Hem introduït sensates reformes en matèria de coneixement del català per part del funcionariat i sobretot hem desacralitzat una qüestió que havia esdevingut quasi tabú a la nostra comunitat autònoma. I quin és el resultat? No ha passat res, no s'ha enfonsat el català, no es parla ni més ni manco; ni la societat ha entrat en tràngol catatònic per la impressió de la nova política lingüística. Una vegada més tots els estereotips que envolten la llengua s'han fet bocins en enfrontar-se amb la realitat. Som una societat bilingüe i ho serem amb les projeccions públiques i administratives de l'autonomia a través d'un procés que gairebé no hem començat i no s'enfonsarà el món, ni s'enfonsarà el català, ni s'enfonsarà res. Senzillament haurem guanyat parcel·les de llibertat.

I el mateix es pot dir de la lliure elecció de centre escolar. El món no es va fer en un dia i tampoc s'aconseguirà la total llibertat electiva de centre en dos dies, però en menys de tres mesos hem augmentat de forma important ja la concertació necessària perquè aquesta realitat sigui en el futur una realitat. I ho continuarem fent, és a dir, el camí cap a la lliure elecció de centre escolar ja ha començat.

Demostrem amb fets l'aposta per a la igualtat d'oportunitats i les polítiques socials, ben aviat enllestirem els acords necessaris per assolir el finançament de les nostres polítiques i la posada en marxa de les infraestructures que ens hem proposat.

I tampoc no hem quedat impassibles davant la crisi turística i els problemes del sector econòmic que estira el carro de la nostra economia. Pens que en un temps rècord hem elaborat el Pla estratègic del turisme com a proposta immediata i urgent per una realitat que amenaça la nostra principal indústria i és evident que en només tres mesos el clima ha canviat, s'han recuperat diàlegs i s'ha acabat amb la satanització de tot un sector econòmic i s'ha escomesa una intensa campanya de promoció en els mercats allà on la demanda havia flaquejat més. La realització a l'illa de Mallorca de les convencions dels majoristes i agències britànics i la que últimament hem

aconseguit, la dels alemanys per a l'any que ve, crec que són un bon exponent de canvi de clima en aquest sector.

I hem eliminat l'ecotaxa, l'impost turístic, que no era com no és cap impost, cap, només una qüestió recaptadora, qüestió que convé subratllar perquè sembla a vegades que aquest tribut era imprescindible des del punt de vista recaptador i no és així. A part de què no ho és, no és mai la qüestió essencial de la política tributària d'un impost aquesta. Quan impost no és general, no és equitatiu, planteja problemes de recaptació, és discriminatori, produeix enfrontaments, incideix negativament sobre l'economia i provoca autèntics episodis de rebel·lió fiscal entre els destinataris ocults de l'impost, aleshores aquest impost s'ha de suprimir perquè ens fa més mal que bé i això és allò que hem fet.

Exactament igual que ho començarem a fer a partir dels pressuposts del 2004, com ens hem compromès també en el nostre programa electoral, amb l'eliminació de l'impost de successions de pares a fills i entre cònjuges a les Illes Balears o la política fiscal que juntament amb polítiques actives, també compromís del nostre programa, facilitarà la solució del problema de l'habitatge, especialment per als joves.

Les infraestructures són un altre dels capítols en el qual més feina hem fet aquests mesos i és que les infraestructures viàries, ferroviàries, energètiques, hidràuliques no només formen part essencial del desenvolupament econòmic sinó que el fan possible. Gràcies al Règim Especial de les Illes Balears hem reactivat i recuperat el Pla de carreteres, hem recuperat els doblers que havíem perdut del Pla de carreteres finançat pel Govern de l'Estat. No es repetirà la incúria de l'autopista d'Inca, a la qual es va renunciar i que després es va haver de construir a càrrec dels nostres doblers i aviat començarem les obres en molts de fronts de manera que al final d'aquesta legislatura estigui bàsicament acabat o a punt d'acabar-se, naturalment amb l'ajuda dels consells insulars competents en la matèria, la vertebració territorial de les Illes Balears a través d'una magnífica, segura i ràpida xarxa de carreteres que tindrà en les vies ràpides el seu eix vertebrador.

Parlem també seriosament d'autopistes, autovies, vies ràpides i segures. Les autopistes, o les autovies no són el nostre fetitxe ideològic, no ens emocionen ni ens entristeixen, ni les estimam ni les odiam i és que tan el Partit Popular com el Govern veuen les carreteres i les autovies com allò que realment són, un instrument per resoldre bàsicament tres qüestions: la necessitat del trànsit, la comunicació entre nuclis urbans i la vertebració del territori. Res més que això.

La necessitat o la no necessitat d'una autopista, d'una autovia, d'un desdoblament no la fixam nosaltres ni la fixa cap govern: la fixen paràmetres tècnics internacionals que adverteixen quan s'imposen les autovies en funció de les intensitats mitjanes del trànsit. Els governs naturalment el que hem de decidir, sota la nostra responsabilitat, és si atenem aquestes exigències tècniques o si ens embarcam en elucubracions de manual del bon ecologista i ens posam a parlar de "trànsit nerviós", "carreteres assossegades" i altres eufemismes que no aconsegueixen ocultar la realitat d'unes

carreteres ensagnades per l'elevada sinistralitat i embussades per l'òbvia incapacitat per assumir un trànsit que les desborda.

Senyores i senyors diputats, a l'illa de Mallorca per la carretera a la Universitat circulen cada dia més de quaranta mil cotxes. Per molt que s'hi encaparroïn i per molt que proposin i que proposem trens, autobusos i, si volen, helicòpters, per molt, quaranta mil cotxes no caben en dos carrils. No hi caben. Això és així de clar, així de senzill i així de contundent. No hi caben i ho pateixen els nostres ciutadans quan hi van. I això provoca accidents, i moren persones i es generen paraplègics mentre unes veus que, en teoria, s'haurien de commoure davant aquesta terrible realitat es dediquen a discutir el sexe dels àngels.

Allò que és vàlid per a la Universitat, és vàlid per a Manacor i la seva comarca, és vàlid per a Santa Ponça, Peguera i Camp de Mar, i és vàlid per a sa Pobla, Alcúdia i Pollença, a Mallorca; i amb altres circumstàncies naturalment és vàlid a Sant Josep, Sant Antoni, Santa Eulària, a Eivissa; o a Ciutadella, Ferreries, Alaior, Maó, a Menorca, entre molts d'altres.

I jo respect, tot i que no ho comprenc, que hi hagi col·lectius de professionals i d'aficionats que davant aquesta terrible i enutjosa realitat del nostre actual sistema de comunicacions proposin estils de vida cartoixans o reedicions actualitzades i vergonyoses de les velles utopies àcrates o, el que és més inquietant, enyorin societats dirigides, ordenades i controlades per l'estat orwellià. Però, aquest no és el nostre cas. Tenim un problema de trànsit, tenim un problema de sinistralitat. I el volem resoldre des de la racionalitat, des del sentit comú, a totes les Illes.

Però, les carreteres, en qualsevol de les seves projeccions, a més de solucionar els problemes de trànsit, comuniquen i vertebraren el territori. Per això són infraestructures decisives que afecten molt directament, no només la qualitat de vida, sinó les possibilitats de desenvolupament i de prosperitat de comarques i dels habitants d'aquestes comarques. Per això, no és menor ni secundària tampoc aquesta funció vertebradora de la xarxa viària en general.

Invertir en carreteres no significa menysprear el tren ni el transport públic en general. En aquest sentit, amb tota l'humilitat, em permet recordar que la "resurrecció" del tren a Mallorca com a mitjà de transport col·lectiu no és una obra del pacte de progrés, sí la seva continuïtat, sinó de governs del Partit Popular. El que passa és que quan es té el tren com a fetitxe ideològic, convertit en una espècie d'imperatiu moral, polític i mediambiental, passen les coses que passen. I nosaltres deim que tren a qualsevol preu, no. Nosaltres deim que un tren antediluvià, molt menys encara. I tren com a element d'estètica i d'icona d'un ecologisme a la violeta, tampoc.

Les diferències entre l'anterior i l'actual govern respecte del tren també són inconciliables. Per a nosaltres, el tren és, per damunt de qualsevol altra consideració, un mitjà de transport col·lectiu, ni un símbol, ni una icona ni una central de compres. I un mitjà de transport col·lectiu, en el segle XXI, ha de ser més

ràpid, veloç, dissuasiu del vehicle privat perquè el supera, segur, amb passos a nivell protegits, amb arcs correctes en les corbes i amb un confort, una eficiència i una qualitat que sigui capaç d'atreure els usuaris.

Però en matèria d'infraestructures i en tres mesos, no ens hem limitat a les carreteres ni al transport terrestre. En aquest breu espai de temps, hem pràcticament aconseguit la important qüestió de la declaració de servei públic dels vols interinsulars, desenvolupant el règim especial de les Illes Balears, amb l'objectiu d'aconseguir, abans de final d'any, rebaixar el preu prop d'un 30% de les connexions aèries amb Menorca i Eivissa i Formentera, garantint la qualitat del transport i les freqüències.

Però, sense dubte, una de les qüestions més importants del règim especial de les Illes Balears que hem aconseguit resoldre i encaminar en aquest temps, i que afecta significativament la nostra insularitat, és el subministrament d'energia elèctrica. Era, i és, probablement, una de les qüestions més importants i transcendents de futur per a aquesta comunitat.

I hem aconseguit la garantia de finançament per al nostre model energètic d'aquestes illes, que combina el gasoducte i el cable elèctric, primer de Menorca, de Formentera a Eivissa i d'Eivissa i Formentera a Menorca amb Mallorca i després amb la Península, com a forma intel·ligent de subministrament. I acabar així amb un monopoli i amb un aïllament històric, que ens permetrà comprar l'energia en les mateixes condicions que a tota la Península Ibèrica, i inserir-nos en les xarxes europees.

Aquest gran repte que és la salut i la seva gestió després del traspàs de competències ha merescut una intensa activitat per part del Govern. Primera pedra de l'Hospital d'Inca, posada en marxa de l'Hospital de Maó i de l'Hospital de Formentera; pla de xoc contra les llistes d'espera amb obertura dels quiròfans de l'Hospital General; pla de xoc en matèria de transport sanitari -ambulàncies i helicòpter-, i contactes continuats amb l'Ajuntament de Palma i amb la ministra de Sanitat per a la posada en marxa de les obres del futur nou Son Dureta.

I en aquest context, saben les seves senyories, que també hem proposat, com en altres qüestions, però aquesta de forma especialment rellevant un pacte i un fòrum de diàleg per al nostre model sanitari, perquè es puguin establir acords que estiguin per damunt dels avatars electorals i polítics, i aquest oferiment el vull fer, expressament, una altra vegada, en aquesta intervenció meua, de col·laboració amb tots els partits polítics i d'ampliació d'aquest pacte de governabilitat, en aquest cas, que tenim amb Unió Mallorquina i que fa possible molts d'aquests grans projectes i d'aquestes infraestructures.

I esperam, en aquest sentit, que els seus diputats a Madrid ens donin suport a la Llei de mesures d'acompanyament que pròximament esper que pugui modificar la Llei de cohesió i qualitat del Sistema Nacional de Salut, que declararà, si Déu ho vol, les Illes Balears "zona estratègica sanitària", amb el que això significa i que, avui, només està previst, a l'Estat espanyol, per a les Illes Canàries.

En matèria de medi ambient, i a part de les puntuals actuacions contra la processonària, retirada de pins acumulats pels temporals de fa dos anys, l'intent de recuperació dels tres milions d'euros de fons europeus per a la protecció de la posidònia a la mar balear, o la creació del fons mediambiental, amb participació pública i privada, i que previsiblement, inclourà, entre altres, el finançament d'un pla de reforestació de prop de 24 milions d'euros, el més significatiu d'aquests tres mesos, independentment d'aquestes coses, potser sigui el radical canvi inspirador de la futura política mediambiental d'aquest govern, que no serà a base d'imposicions, de tempteigs i retractes i d'inclusió obligada de finques privades a parcs naturals, sinó a través del diàleg i els incentius que facin de la preservació del medi ambient una tasca col·lectiva, compartida i convençuda. S'han posat les primeres pedres del diàleg i s'han superat divorcis i enfrontaments que feien de fet impossible qualsevol política mediambiental digna d'aquest nom.

I en aquest mateix sentit, l'aposta per la solució dels problemes dels nostres pagesos ha estat, i serà, prioritària, però des del respecte, des de les formes i des de la legalitat; sempre des de l'eficàcia i des del pragmatisme que tan bé estén el pagès.

I fent ulls clucs a l'estat en què ens hem trobat la bossa, hem aconseguir treure ajudes que estaven pendents des de l'any 2001 o el 2002 -Pro ALFA, Pla de Sant Jordi, etc.- i hem posat les fites per aconseguir ampliar la superfície de fruits secs susceptibles de rebre ajuts europeus, incrementar notablement els rendiments assegurats, i estic convençut que aconseguirem desbloquejar també, amb el Ministeri d'Agricultura, la inversió de prop de 54 milions d'euros en infraestructures de reguius a les totes les Illes Balears.

Per últim, i en aquest ràpid repàs dels cent dies a punt de transcórrer, una breu referència a la projecció de les Balears a nivell d'Estat. Ja vaig dir en una altra ocasió que havíem de passar de l'era del victimisme i de l'abstracció a l'era de jugar el rol que per la nostra tradició, la nostra història i el nostre pes específic, ens correspon en el si de l'Estat. Un estat que no és només un mur de les lamentacions, sinó que és un invent i part nostra sobre la qual alguna cosa haurem de dir. I ho farem entre altres raons perquè aquest estat és el "nostre" estat i les seves decisions, les seves polítiques i les seves actituds ens afecten i toquen molt directament.

Bé, senyores i senyors diputats, la meua resistència, ja ho saben, a convertir aquestes compareixences en un catàleg de realitzacions i de projectes classificats i publicitats amb maneres d'entomòleg, m'excusa en aquests moments d'estendre'm de manera minuciosa sobre aspectes concrets d'aquests cent dies, que abraçarien tots els sectors. Tots aquests projectes i totes aquestes qüestions són a la recambra juntament amb moltes altres coses per si els diputats estimen adient treure-les a la llum al llarg d'aquests dies.

Però el que jo voldria transmetre a la ciutadania i a aquesta Cambra és que les carreteres, el turisme, les polítiques d'ocupació i qualsevol altre projecte que ens glorieja als

polítics i que provoca acarnissats enfrontaments i discrepàncies no són ni una finalitat en si mateixos ni una tècnica per obtenir vots en el mercat laboral, sinó que són instruments al servei d'alts valors morals que tenen en l'home individual, concret, mallorquí, menorquí, eivissenc i formenterenc, el subjecte destinatari de tota aquesta política.

I si hagiés de resumir en poques paraules el sentit i la intenció d'aquest discurs que és, en definitiva, el sentit i la intenció de l'acció de govern, jo els diria que la justificació de la nostra feina, dels nostres desvetllaments i dels nostres projectes apunten cap als següents trets.

Aconseguir unes Balears pròsperes, sostenibles mediambientalment i amb qualitat de vida per als seus ciutadans i per als que ens visiten.

Apostar per unes Balears tolerants i obertes al món, en les quals, en nom d'ens abstractes, identitats, llengües, ideologies, raça, sexe o condició, mai no puguin violentar-se drets individuals, envair espais inalienables o crear climes xenòfobs de qualsevol casta o espècie.

Fomentar unes illes hospitalàries i solidàries. Solidari ve de solidesa, aquesta solidesa d'una economia pròspera, aquesta solidesa dels principis i les conviccions, que es projecta en múltiples projeccions, fins als que més ho necessiten, en la nostra pròpia casa, a la resta d'Espanya i al Tercer Món.

Promoure una societat que doni el millor d'ella mateixa, que sigui protagonista dels seus destins, que sigui lliure, que sigui creativa, que no hagi de menester les crosses públiques per poder caminar.

Projectar unes Balears vitals que, com ha passat en altres èpoques dinàmiques de la nostra història, es passegin amb orgull per tots els continents, abandonin abstraccions i complexos seculars i passin del victimisme ploraran a trepitjar fort en el context nacional, a aportar el seu gra d'arena en els afers d'estat i a fer valer el seu pes específic en el conjunt d'Espanya. Unes illes respectades, en suma.

Presidir un govern que faci feina, que sigui honest, seriós, ferm en els seus principis i conseqüent amb el pacte signat amb els ciutadans el 25 de maig.

Jo no sé si, en cent dies, en només cent dies, hem aconseguit transmetre l'esperit que ens anima, la intensa tasca realitzada i l'esperança d'un futur que supera angoixes i crisis.

Milton Friedman escrivia, en un dels seus llibres cèlebres, que els primers "cent dies" d'un bon govern permetien viure de les rendes de la bona imatge transmesa. Es basava el Premi Nobel d'Economia en l'anàlisi dels cent dies dels governs de Roosevelt i Kennedy i la continuació anodina de la resta de la legislatura.

No serà el nostre cas. Aquests cent dies han marcat, per descomptat, un tarannà i han posat els fonaments del que serà la política d'aquest govern. Però, contràriament a allò que diu

Friedman, no serà una fulgurant sortida d'un govern actiu i amb ganes de fer coses per instal·lar-se a continuació en les rendes obtingudes. No, senyores i senyors diputats, aquests cent dies es perllongaran en els pròxims quatre anys. Tota la legislatura seran "cent dies".

Moltes gràcies.

(Aplaudiments)

EL SR. PRESIDENT:

Senyores i senyors diputats, se suspèn la sessió fins demà a les 12,30, quan hauran transcorregut més de 24 hores.

DIARI DE SESSIONS
DEL
PARLAMENT
DE LES
ILLES BALEARS